

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. Z. Ch.**, zastoupený Mgr. Tadeášem Holubem, advokátem se sídlem Tyršova 504/5, Kopřivnice, proti žalované: **Univerzita Karlova**, se sídlem Ovocný trh 560/5, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2018, č. j. UKRUK/4712/2017-5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 A 29/2018-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se jako student Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy nezapsal do dalšího úseku studia, a to ani v náhradním termínu. Děkan proto rozhodl o ukončení jeho studia. Žalobce se proti rozhodnutí odvolal, ale žalovaná odvolání zamítla a rozhodnutí děkana potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, kterou městský soud zamítl. Potvrdil, že Studijní a zkušební řád Univerzity Karlovy v Praze ze dne 11. 6. 2013 ve znění do 30. 9. 2017 (Studijní a zkušební řád) stanovuje povinnost studentů zapsat se do příslušného úseku studia v řádném nebo náhradním termínu. Pokud tak student neučiní bez závažných důvodů, poruší požadavky na něj

kladené studijním programem. Následkem takového porušení je dle Studijního a zkušebního řádu ukončení studia. Protože žalobce nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu, děkan fakulty, resp. žalovaná jeho studium v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ukončili.

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

[4] Stěžovatel namítá, že nebyly naplněny podmínky pro ukončení studia podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Studijní a zkušební řád představuje pouze procesní předpis, nikoli předpis hmotněprávní, takže jím nemohl být stanoven studijní požadavek. Napadený rozsudek je zároveň nepřezkoumatelný, protože městský soud neuvedl, které konkrétní studijní požadavky stěžovatel nesplnil a z čeho tyto požadavky vyplývají. Dále namítá zmatečnost řízení, a to v důsledku protiprávní změny rozvrhu práce městského soudu, kvůli které žalobu projednal jiný senát než ten, kterému byla věc původně přidělena. Změna nemá oporu v zákoně, původní senát žalobu projednat mohl. Důsledkem takového postupu je upření práva na zákonného soudce a řízení je zatíženo vadou zmatečnosti kvůli nesprávně obsazenému senátu.

[5] Žalovaná ve svém vyjádření souhlasí se závěry krajského soudu. Podrobně popsala relevantní právní úpravu obsaženou v zákoně o vysokých školách i svých vnitřních předpisech. Stěžovatel byl v souladu se Studijním a zkušebním řádem povinen zapsat se v daném termínu do dalšího úseku studia. Protože tak neučinil, nastoupila právní fikce, podle které nesplnil požadavek vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Ve vztahu k námitce zmatečnosti řízení žalovaná dodává, že změna rozvrhu práce městského soudu byla opodstatněná a v souladu s pravidly. Napadený rozsudek považuje za řádně odůvodněný a jednoznačný. Žalobní námitky byly přesvědčivě vypořádány.

[6] Stěžovatel v replice k vyjádření žalované poukazuje na to, že vysoká škola neprokázala naplnění § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, a tvrdí, že škola nemohla při stanovení náhradního způsobu doručování studentům využít právní fikci. K otázce zmatečnosti řízení před městským soudem upozornil na nález Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15. K tomu žalovaná uvedla, že výzva k dostavení se k zápisu v náhradním termínu byla vyvěšena na úřední desce, na internetových stránkách fakulty, a dokonce přímo doručena do datové schránky stěžovatele. Do datové schránky bylo doručeno i žalobou napadené rozhodnutí žalované a institut fikce doručení se zde neuplatnil. Stěžovatel v reakci na to doplnil, že tak, jako není přípustné, aby vysoká škola ve vnitřním předpise stanovila právní fikci doručení, stejně jsou nezákonná ustanovení Studijního a zkušebního řádu, na základě kterých žalovaná ukončila jeho studium. Žalovaná nemůže pomocí právní fikce omezovat přístup ke vzdělání, když z ústavního pořádku vyplývá, že meze přístupu ke vzdělání může stanovit výhradně zákonodárce.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejprve NSS posoudil námitku zmatečnosti řízení před městským soudem. Stěžovatel namítal, že v jeho věci nezákonně rozhodoval jiný senát než ten, kterému byla věc původně přidělena, neboť změna rozvrhu práce v průběhu řízení před městským soudem byla protiprávní.

[10] Podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nesmí být nikdo odňat svému zákonnému soudci.

[11] Podle § 42 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, nesmí být změnou rozvrhu práce dotčeno rozdělení věcí a, pokud je to možné, ani zařazení soudců a přísedících do jednotlivých soudních oddělení, provedené před její účinností. To neplatí, došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení.

[12] Nutno dodat, že přes povahu a relativně striktní znění čl. 38 odst. 1 Listiny nejde podle judikatury Ústavního soudu o právo absolutní (neomezitelné). Pro změnu soudce však musí existovat odůvodněný, přezkoumatelný a z hlediska Ústavou chráněných hodnot relevantní důvod, který navíc musí obstát v testu proporcionality a rovněž respektovat zákonné požadavky na rozvrh práce, např. v § 42 odst. 2 zákona o soudech a soudcích (nález Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3011/20-2, odst. 32 a tam citovaná judikatura).

[13] Ústavní soud opakovaně vyjádřil svůj názor, že ústavní imperativ obsažený v čl. 38 odst. 1 Listiny je ochranou především proti libovolnému či účelovému obsazení jednajícího soudu *ad hoc* a nelze jej zaměňovat za procesní prostředek, jímž by mělo být *ex post* zvráceno již vydané rozhodnutí. Součástí základního práva na zákonného soudce je přitom i zásada přidělování soudní agendy a určení složení senátu na základě pravidel obsažených v rozvrhu práce soudů. Mezi požadavky, které musí rozvrh práce respektovat, náleží předvídatelnost a transparentnost obsazení soudu pro účastníky řízení. Dosavadní judikaturu vztahující se k této problematice Ústavní soud shrnul ve stěžovatelem odkazovaném nálezu ze dne 15. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 2769/15, publ. pod č. 115/2016 USn., odst. 43, v němž konstatoval, že při přidělování soudní agendy musí být splněny dvě zásadní podmínky – pravidla přidělování soudní agendy musí být stanovena přímo v rozvrhu práce a tato pravidla musí být transparentní, obecná a musí obsahovat záruky proti případnému zneužití (nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 3693/19, publ. pod č. 94/2020 USn., odst. 20).

[14] Na první pohled se může zdát, že v judikatuře Ústavního soudu, pokud jde o požadavky na výjimku z čl. 38 odst. 1 Listiny, existuje určité napětí, protože nález IV. ÚS 3011/20-2 nastavuje přísnější podmínky než nález I. ÚS 3693/19, zejména nutnost provádět test proporcionality i v případech, kdy změna soudce respektuje požadavky zákona o soudech a soudcích. S tím se však vypořádal sám nález IV. ÚS 3011/20-2 v odst.

41, kde zdůrazňuje odlišnost svého případu od I. ÚS 3693/19, ve kterém došlo k personální výměně mezi jednotlivými senáty, o čemž byli účastníci řízení prostřednictvím rozvrhu práce předem informováni. Ve věci IV. ÚS 3011/20-2 však byl senát rozšířen o nového člena (stážistu), který byl na základě neformálního rozhodnutí předsedy senátu určen jako nově rozhodující soudce za jiného člena senátu. Své rozhodnutí předseda senátu opřel o část rozvrhu práce uvádějící, že *"[p]ředseda senátu dbá při rozdělování spisů v senátu o rovnoměrné zatížení všech jeho členů."* Podle Ústavního soudu šlo z hlediska dodržení práva na zákonného soudce o kvalitativně odlišnou situaci, protože na ni nebylo možné závazně aplikovat závěry nálezu I. ÚS 3693/19. NSS při porovnání skutkových okolností případů dospěl k závěru, že z hlediska požadavků na dodržení práva na zákonného soudce se nyní projednávaný případ více blíží nálezu I. ÚS 3693/19, protože k přidělení věci došlo na základě změny rozvrhu práce, a účastníci řízení o ní tak byli předem informováni. Vyrozumění byli přímo přípisem, který zmiňuje sám stěžovatel a na který reagoval vyjádřením ze dne 16. 1. 2020. NSS proto projednávaný případ posoudil podle kritérií stanovených v nálezu I. ÚS 3693/19, a neprováděl test proporcionality předpokládaný v nálezu IV. ÚS 3011/20-2.

[15] Změnou č. 24 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2019 ze dne 24. 10. 2019, sp. zn. Spr 3000/2018, byl s účinností od 1. 11. 2019 změněn rozvrh práce městského soudu. Úsek správního soudnictví byl doplněn o nové oddělení 17 A, 17 Ad a 17 Af (str. 4). Do soudního oddělení 17 A bylo z důvodu zřízení nového oddělení ve smyslu § 42 odst. 2 věta druhá zákona o soudech a soudcích, přiděleno mimo jiné prvních patnáct k 1. 11. 2019 nevyřízených věcí původně zařazených v rejstříku 8 A v období od 1. 1. 2018 (str. 5). Pátou nevyřízenou věcí byla věc pod sp. zn. 8 A 29/2018 (str. 10), tedy řízení o žalobě stěžovatele.

[16] Změna rozhodujícího senátu provedená v tomto případě výše uvedeným požadavkům judikatury Ústavního soudu vyhovuje. Přidělení bylo stanoveno na základě změny rozvrhu práce, která byla v souladu s § 42 odst. 2 zákona o soudech a soudcích. Přidělení proběhlo na základě obecného a objektivního vzorce, který novému oddělení přiřadil určitý počet nejstarších věcí ostatních oddělení z každého z posledních tří let. Rozvrh práce transparentně uvedl spisové značky všech věcí, kterých se tato změna dotkla. Použití tohoto obecného a objektivního pravidla zároveň vyloučilo případné obavy ze zneužití.

[17] Důvodem přesunu věci tedy nebyla stěžovatelem předpokládaná zahlcenost konkrétního oddělení 8 A, který jinak věc skutečně rozhodnout mohl, ale vznik nového oddělení, kterému byly změnou rozvrhu práce přiděleny dosud nerozhodnuté věci. Ačkoli stěžovatel argumentuje, že soudci z původního soudního oddělení byli nadále schopni věc rozhodnout, nijak konkrétně nezpochybňuje vznik nového soudního oddělení ani klíč k přerozdělení nerozhodnutých věcí. Podle NSS nenaznačují žádné okolnosti této změny, že by snad byla provedena účelově pro obsazení konkrétních soudců k rozhodnutí specifických případů. NSS proto dospěl k závěru, že změna rozdělení věcí proběhla v souladu se zákonem, ve věci rozhodoval správně obsazený senát, a námitka zmatečnosti je proto nedůvodná.

pokračování

[18] Dále se NSS zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný.

[19] Městský soud se sice k věcnému právnímu posouzení vyjádřil stručně, nicméně jasně a výstižně a NSS nemá, co by k takovému odůvodnění z hlediska přezkoumatelnosti dodal.

[20] Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách se studium dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.

[21] Podle § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách vyplývají povinnosti studenta ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu.

[22] Podle § 63 odst. 2 zákona o vysokých školách je student povinen dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy a jejích součástí.

[23] Podle čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu, pokud se student v daném termínu nezapíše do příslušného úseku studia, zveřejní fakulta na úřední desce výzvu, aby se dostavil k zápisu v náhradním termínu; tato výzva musí být zveřejněna nejpozději deset pracovních dnů před tímto termínem. Pokud se student nezapíše ani v náhradním termínu, posuzuje se tato skutečnost tak, že nastal případ uvedený v čl. 12 odst. 1 písm. b). Toto ustanovení se nepoužije tehdy, nedostavil-li se student k zápisu v náhradním termínu ze závažných důvodů.

[24] Podle čl. 12 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu se studium dále ukončuje nesplněním požadavků vyplývajících ze studijního programu (čl. 19 odst. 1); dnem ukončení studia je den, kdy rozhodnutí o ukončení studia nebylo právní moci.

[25] Podle stěžovatele městský soud vůbec neuvedl, z čeho konkrétně měl vyplývat studijní požadavek – povinnost studenta zapsat se do dalšího úseku studia do určitého termínu. Dále také měl městský soud opomenout odůvodnit, jakým způsobem dospěl k závěru o naplnění podmínek pro ukončení studia. Stěžovateli navíc nebylo objasněno, jaké jsou jeho povinnosti vyplývající ze studijního programu a co vlastně tím studijním programem je. Tyto námitky nejsou důvodné. Městský soud v odst. 26-27 napadeného rozsudku dostatečně své právní závěry vysvětlil a odůvodnil. Uvedl, že povinnost stěžovatele zapsat se do dalšího úseku studia vyplývala z čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu. Městský soud také odůvodnil, že stěžovatel naplnil podmínky pro ukončení studia nezapsáním se v náhradním termínu podle čl. 4 odst. 6, následkem čehož mu žalovaná (děkan fakulty) v souladu s čl. 12 odst. 1 písm. b) Studijního a zkušebního řádu ukončila studium pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Městský soud také objasnil, že jednou z povinností stěžovatele, vyplývajících ze studijního programu, je právě včasný zápis do dalšího úseku studia. Čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu totiž podle městského soudu pomocí

právní fikce definuje, v čem spočívá nesplnění požadavků ze studijního programu. Městský soud zároveň nemusel podávat definici pojmu studijní program, jestliže pracoval s pojmem, který je vcelku detailně definovaný přímo zákonem, konkrétně v § 44 zákona o vysokých školách. Toto ustanovení v odst. 2 podrobně vysvětluje, co vše je součástí studijního programu, a nebyl tedy důvod, aby se městský soud tomuto pojmu hlouběji teoreticky věnoval.

[26] Stěžovatel dále namítá, že ukončit studium podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách je možné jen tehdy, pokud je zřejmý obsah jeho studijního programu. Tímto programem, a nikoli Studijním a zkušebním řádem, je možné stanovit studijní požadavky a pro jejich nesplnění ukončit studium postupem podle Studijního a zkušebního řádu. Tato námitka není důvodná. Stěžovatelova argumentace pomíjí skutečnost, že studijní a zkušební řád patří mezi vnitřní předpisy vysoké školy [§ 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách], které je jako student povinen dodržovat (§ 63 odst. 2 zákona o vysokých školách). Zároveň podle § 63 odst. 1 zákona o vysokých školách vyplývají studijní povinnosti studenta ze studijního programu a studijního a zkušebního řádu.

[27] Obdobně jako v případě skutkových podstat disciplinárních přestupků, které zákon o vysokých školách nedefinuje a nechává vysokým školám relativně široký prostor pro jejich formulaci ve svých vnitřních předpisech (rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2011, č. j. 8 As 41/2010-110, odst. 19), ponechává zákonodárce vysokým školám prostor pro definici požadavků studijního programu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b). Upřesňuje však, kde se tyto požadavky mají nacházet. Smyslem spojení „podle studijního a zkušebního řádu“ není stanovit procesní předpis, v souladu s kterým má vysoká škola postupovat v řízení o ukončení studia. Řízení o právech a povinnostech studentů upravuje § 68 a násl. zákona o vysokých školách [podle § 68 odst. 1 písm. g) rozhoduje vysoká škola o právech a povinnostech studenta ve věci nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách]. Spojením „podle studijního a zkušebního řádu“ zákon umožňuje vysoké škole, aby konkrétní požadavky studijního programu upřesnila ve svém studijním a zkušebním řádu. Z této konstrukce vychází i NSS v rozsudku ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 86/2013-44, kde však byla předmětem sporu jiná otázka a NSS se k této problematice vyjádřil pouze okrajově. Uvedl však, že tato konstrukce navazuje na obecnou povinnost studenta dodržovat vnitřní předpisy vysoké školy a jejích součástí a na to, že jsou to výslovně studijní program a studijní a zkušební řád, které mu stanovují studijní povinnosti.

[28] Ve studijním a zkušebním řádu tedy vysoká škola stanovuje požadavky studijního programu. Činí tak buď přímo, nebo může skrze studijní a zkušební řád umožnit jednotlivým fakultám [jako jejich součástí podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách] tyto požadavky upravit v jejich vnitřních předpisech, které naváží na obecná pravidla ve studijním a zkušebním řádu a doplní konkrétní podmínky pro jednotlivé studijní programy, jež v souladu s § 23 odst. 1 zákona o vysokých školách uskutečňují. Příkladem takové konkretizace je čl. 19 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu, podle kterého vnitřní předpis fakulty, zpravidla nazvaný „Pravidla pro organizaci studia na fakultě“, stanoví vyjmenované požadavky studijního programu. Obsah studijního programu stěžovatele stanoveného fakultním předpisem však nebylo nutné v tomto

pokračování

případě zjišťovat, protože důvodem ukončení jeho studia bylo nesplnění obecného požadavku, který je společný všem studijním programům a jehož konkretizace v jednotlivých fakultních předpisech není nutná (proto je také ustanovení čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu vyňato z čl. 19 odst. 1 – oproti tomu jestliže např. čl. 4 odst. 5 mluví o povinnosti zapsat se do dalšího úseku studia, je na vnitřním předpisu fakulty, aby u jednotlivých studijních programů úseky studia stanovil, stejně tak názvy specializací studijních programů podle čl. 4 odst. 7; tato pravidla se budou s ohledem na odlišnosti mezi jednotlivými studijními programy lišit).

[29] Nelze se navíc ztotožnit ani s argumentací stěžovatele, že by takové podmínky mohly stanovit pouze vnitřní předpisy jednotlivých fakult a nikoli studijní a zkušební řád, jestliže je to právě studijní a zkušební řád jako vnitřní předpis, který zákon k takové regulaci výslovně určuje. Aby mohla vysoká škola skrze svůj studijní a zkušební řád pověřit své jednotlivé fakulty k podrobné regulaci, musí nejprve takovou pravomocí sama disponovat. Pokud tedy žalovaná skrze Studijní a zkušební řád umožnila svým fakultám upravit určité požadavky svých studijních programů, automaticky to neznamená, že se vzdala veškeré pravomoci k regulaci v této oblasti.

[30] Protože se stěžovatel ani v náhradním termínu nezapsal do příslušného úseku studia, nesplnil požadavek vyplývající ze studijního programu podle čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu, a děkan fakulty mu v souladu s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách ukončil studium.

[31] Nic na tom nemění, že formulace městského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, že čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu pomocí právní fikce definuje, v čem spočívá nesplnění požadavků ze studijního programu, je nepřesná. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 92/01, publ. pod č. 115/2002 USn., právní fikce je právně technický postup, pomocí něhož se považuje za existující situace, jež je zjevně v rozporu s realitou a která dovoluje, aby z ní byly vyvozeny odlišné právní důsledky než ty, které by plynuly z pouhého konstatování faktu. Její podstatou je tedy spojení právního následku se skutečností, která nenastala.

[32] To ale neplatí o čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu. Pokud se podle tohoto ustanovení student nezapíše v náhradním termínu do příslušného úseku studia, posuzuje se tato skutečnost tak, že nastal případ uvedený v čl. 12 odst. 1 písm. b), tedy důvod pro ukončení studia nesplněním požadavků vyplývajících ze studijního programu. Odkaz na čl. 12 odst. 1 písm. b) představuje kvalifikaci toto pravidla jako požadavku studijního programu, jehož porušení má za následek ukončení studia. Aby však mohlo být studentovo studium ukončeno, čl. 4 odst. 6 Studijního a zkušebního řádu požaduje, aby se student skutečně v náhradním termínu do příslušného úseku studia nezapsal, žádná právní fikce ve smyslu situace v rozporu s realitou tedy nenastává. NSS se proto také dále nezabýval argumentací stěžovatele o nezákonnosti úpravy ukončení studia právní fikcí ve vnitřním předpisu vysoké školy. Městský soud nicméně dospěl ke správnému závěru, že ukončení studia stěžovatele nebylo z jím namítaných důvodů nezákonné.

[33] Stěžovatelovo právo na vzdělání zaručené čl. 33 Listiny nebylo napadeným rozsudkem porušeno. Stěžovateli bylo studium ukončeno v souladu se zákonem o

vysokých školách, a jak vyplývá z čl. 41 odst. 1 Listiny, práva uvedeného v čl. 33 Listiny je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí. Případný rozpor § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách či jiných použitých ustanovení s čl. 33 Listiny stěžovatel nenamítal.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. NSS nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nicméně nevznikly jí náklady přesahující její úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

Mgr. Eva

předsedkyně senátu

Š
o
n
k
o
v
á